

Голѣмата кола.

Л. Н. Толстой¹⁾.

Отколѣ, твърдѣ отколѣ настана на земята суша и бѣ изсжхнало всичко — прѣсжхнали рѣки, потоци и извори, изсжхнали дървета, храсте и трѣва, а мрѣха отъ жажда и хора и животни.

И една нощъ излѣзе изъ кѣщи едно малко момиченце съ дървенъ сѣдъ; излѣзе то да дири вода за болната си майка. Ала вода то нигдѣ не намѣри и, уморено, легна на полето, въ изсжхналата трѣва, и заспа.

Но щомъ се събуди, то грабна пакъ сѣда, и — едва го не разплиска: той бѣ пѣленъ до горѣ съ чиста, бистра и прѣсна вода.

Много се зарадва момиченцето, и страшно му се дощѣ да се напие, но, като помисли за майка си, забързи къмъ кѣщи.

И тъй бѣгаше натамъ, че не забѣлѣза въ краката си едно кученце, о което се припѣгна и изтърва сѣда. Кученцето жално заквича. А момиченцето побърза уплашено да вдигне сѣда.

То мислѣше, че го е разлѣло, но не: сѣдѣтъ стоеше правъ на дѣното си, и водата бѣше непокѣтната.

Тогава то отлѣ въ шепата си, даде на кученцето, което лакомо я излока и повеселѣ.

¹⁾ Гледай по-нататъкъ, какъвъ е билъ Толстой.